

مهر پراز مهر

عطیه میری

آموزگار پایه سوم ابتدایی، استان لرستان، شهر بروجرد

پاییز که آغاز می‌شود به هر سمتی نگاه می‌کنی کیف‌های رنگارنگ و لباس‌های همسازانه‌ی (فرم) کوچک و دوست‌داشتنی را می‌بینی که در تن بچه‌های دبستانی زیبایی دوچندان دارند. یکی دو سال گذشته به دلیل شیوع بیماری کرونا مجبور بودیم در خانه بمانیم و سال تحصیلی جدید را از پشت گوشی‌ها و رایانه‌ها آغاز کنیم. بستر سامانه‌ی شاد کلاس درسمان شده بود و سعی می‌کردیم شور و حال مهرماه را در همان فضا جریان دهیم. بی‌تردید این ایام با وجود سختی‌هایش درس‌های ارزشمندی نیز دارد که مرور آن‌ها برای ما خالی از فایده نیست. سطور پیش رو نمی‌از دریاست.

با شروع کلاس‌ها جای خالی تعدادی از دانش‌آموزان حس می‌شود. مجازی بودن تدریس‌ها، علاوه بر مزایایش، مشکلاتی هم به همراه داشت. نگرانی‌ام زمانی بیشتر شده بود که فهمیدم چند دانش‌آموز تلفن همراه هوشمند ندارند و تهیه‌ی آن هم برایشان مقدور نیست. ابتدا با هماهنگی مدرسه نشانی منزل و شماره تلفنشان را پیدا کردم و علت غیبتشان را پیگیر شدم. دل در دلم نبود، دوست داشتم همه بتوانند درس بخوانند. از طریق تماس تلفنی و پیامک با بچه‌هایی که تلفن هوشمند نداشتند در ارتباط بودم. تلاش می‌کردم با همان تماس تلفنی به‌بهترین شکل به آن‌ها درس بدهم و از روش تدریس‌های متفاوت استفاده کنم. گاهی

هم، فارغ از درس، کار اصلی من این بود که نگرانی دانش‌آموزان و حتی والدین را برطرف سازم، بتوانم نبود امکانات را به‌شکلی جبران کنم و به آن‌ها دلگرمی بدهم. به نظر من این اصلی‌ترین وظیفه‌ی معلم جدا از امر تدریس است. چند باری هم، با رعایت همه‌ی شیوه‌نامه‌ها و هماهنگی با مدرسه و همکاران دلسوز و توانا، دانش‌آموزانی را که تلفن همراه نداشتند به مدرسه آوردیم و مجدد درس‌ها را توضیح دادم، مرور کردم و تکالیف را سرمشق گرفتم. تصمیم گرفتیم با همین قدم‌های کوچک راهی باشم برای از بین بردن نگرانی آن والدین و آن کودکان معصوم و دوست‌داشتنی که علاقه داشتند با وجود هر سختی که سر راهشان هست، درس بخوانند

همیشه در هر شرایطی تلاش کرده‌اند تا امر تعلیم و تربیت به بهترین شکل صورت گیرد. این امر منحصر به ایام کرونا نیست و نخواهد بود. در تاریخ همواره شاهد از خودگذشتگی‌ها و دلسوزی‌های معلمان و کارکنان مدرسه بوده‌ایم. می‌دانیم که معلمی شغل انبیاست. به قول شهید رجایی: «معلمی شغل نیست، معلمی عشق است، اگر به‌عنوان شغل انتخابش کرده‌ای، رهاش کن و اگر عشق توست مبارکت باد».

این‌گونه توانستیم، در ایام قهر طبیعت، مهری پر از مهر شکل دهیم. باشد که دلیلی باشیم برای لبخند کودکان. به‌راستی معلم بودن بهترین حس دنیاست.

و آرزویشان را جامه عمل بپوشانند. با کمک چند خیرخواه و چند دوست و همکار که منت‌دار محبتشان هستم و با برگزاری جلسات هم‌اندیشی و کسب کمک از مسئولان مدرسه توانستیم تصمیم خوبی بگیریم. تلاش کردیم چند تلفن همراه تهیه کنیم و در اختیار دانش‌آموزان قرار دهیم و این چنین عقب‌ماندگی ماه اول را به‌راحتی جبران کردیم و یادگیری به‌بهترین شکل حاصل شد. با خوش‌حالی بچه‌ها شاد بودیم و با لبخند نظاره‌گر یادگیری بهتر و پیشرفت آن‌ها شدیم.

در ایام کرونا بسیاری از معلمان و همکاران خیرخواه کارهایی از این قبیل زیاد انجام داده‌اند. معلمان دلسوز و توانای کشورمان